

Erdélyi Gábor Veszprémben bemutatott munkái részben válogatás az elmúlt időszakának önálló kiállításaiából, de látható olyan mű is, amely először kerül a nyilvánosság elé.

A művész a hordozó fogalmát járja körül. Már lényegesen korábban, a '90-es évek ciklusaiban felmerül, de az utóbb készült, festővászon alapú műveinél válik egyik legkardinálisabb kérdéssé, hogy miként lehet a kép szürkés alapú központi terét, illetve annak birtokba vett színnel teli széleit, még inkább éleit egyformán hordozóként és hordozottként elgondolni.

Más típusú képeinél a hagyományos festővászon helyett hordozóként megjelenő, iparilag színezett szatén vagy selyembélés és annak befestett felülete kerül a képzeletbeli mérleg két serpenyőjébe. A sokszor látványosan irizáló textília felfeszítésekor bő ráhagyással a vakráma mögé kerül, a betűrt anyag így a festés fázisában még láthatatlan. A feszített szövetre rétegekként felhordott, egy színre kikevert festék bársonyszerű, máskor vakolatszerűen erős matéria. Száradás után a vakráma hátoldaláról visszabontott és kihajlított textilhalom dús körítést ad a festett mezőhöz. Ugyanakkor olyan mű is akad, amelynél csak a sarkoknál, rügszerűen bukkan elő a hordozó. A létrejött művön így nyilván nem az önmagában festett felület, hanem a különböző struktúrák és kiterjedések között kialakult kapcsolat a lényegi momentum. Valójában egy összeérési folyamat zajlik. A kibontás mozzanata által az addig láthatatlan alap és a megfestett felület valós viszonyba kerül egymással. A szövet a hordozó, de a végső munkafolyamat révén oda-vissza játék indul: a konstrukció egy pillanatra az inverzébe fordul, maga a festett felület lesz a hordozója a dekoratív szövetnek, majd újra fordítva. Az alap és festett felület külön identitás. Ennek apropóján egyformán igaz lesz mindkettőre a befogadás, az átadás, az egymástól való függés, a másik javára való lemondás igénye.

Gábor Erdélyi's work displayed in Veszprém is in part a selection from his recent period, but there is work shown to public for the first time as well.

The artist walks around the term of carrier. This arised much earlier, in his cycles in the '90s, but it becomes one of his cardinal issues in his recent canvas work how the central greyish-based space of the painting, its acquired marginal areas filled with colours and even more its edges can be thought of as carrying entities and entities being carried as well.

In his other pictures, it is the industrially tainted satin or silk lining appearing instead of the usual painting canvas and its painted surface are put in the two pans of the imaginary scales. The often spectacularly iridescent textile gets behind the stretcher with a wide margin when it is spread, so, in the phase of painting, the material tucked in is invisible. The paint applied to the stretched textile in layers, mixed to a certain colour gives a velvety, or sometimes plaster-like strong material. After drying, the textile mass broken and bent back from the backside of the frame offers an opulent garnish to the painted field. At the same time, there are pieces of work where the carrier appears only at the corners like a bud.

The essential clue in the work created is evidently not the painted surface itself but the relations between various structures and dimensions. In fact, there is a maturation process that takes place. Through the phase of deployment, the basis invisible before and the painted surface get into a real relationship with each other. The carrier is the texture, but, via the final work process, a back-and-forth play begins: the design turns into its inverse for a moment, and the painted surface itself becomes the carrier of the decorative texture, and then, again, the other way round. The basis and the painted surface are separate identities. In doing so, the need of admission, transfer, interdependence, surrender for the benefit of another become equally true.